

[Poul Schlüter.]

må man jo skelne mellem kendsgerningerne og usikre fremtidsspådomme.

Det er et faktum, så vidt jeg da kan se, at den nye sygesikringsordning betyder en stigning i den amtslige trækprocent i størrelsesordenen et par procent. Det er også en kendsgerning, at den nye dagpengereform sætter trækprocenten op med 1. Hvis det nuværende loft over kommuneskatterne bortfalder, kan man let tænke sig, at kommuneskatterne vil stige 1-2 pct., og hertil kommer så virkningerne af de talrige udgiftsforslag, S-SF-flertallet allerede har gennemført.

Jeg mener, at stigende trækprocenter, som det nu ligger i befolkningen, uvægerlig vil føre til en begrænsning af udbuddet af arbejdskraft, af arbejdslysten og af lysten til at gøre en yderligere indsats og derfor vil være skadelig for samfundsøkonomien. Jeg mener, det er vigtigere end nogen sinde, at vi nu i tide tilrettelægger den offentlige udgiftsstigning, så vi sikrer, at den til næste år kan holde sig inden for samme procent som den, befolkningsindkomsten forhåbentlig stiger med.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): I begrundelsen for spørgsmålet anfører hr. Poul Schlüter, at trækprocenten for alle skatteydere vil stige med 4-5 pct. fra 1972 til 1973 ud over, hvad stigende statsudgifter kan medføre.

Hr. Poul Schlüter kommer til dette resultat ved at opgøre den stigning i trækprocenten, som den nye finansieringsform for dagpengeordningen og sygesikringen vil medføre. Ved vurderingen heraf må man dog tage hensyn til, at dagpengereformen samtidig indebærer, at de nuværende arbejder- og arbejdsgiverbidrag til den gamle dagpengeordning falder bort, og at overgangen fra sygekasseordningen til den nye sygesikringsordning medfører bortfald af betydelige kontingenter til sygekasserne.

Når man tager hensyn til disse bestående bidrag og kontingenter indebærer de nye

ordninger kun et forøget udskrivningsbehov for det offentlige på ca. 390 mill. kr. Dette beløb vedrører dagpengereformen, mens sygesikringsloven ikke indebærer nogen forøgelse af den offentlige aktivitet. Hvis de gamle ordninger var blevet finansieret over skattebilletten i stedet for gennem særlige bidrag og kontingenter, ville der fra 1972 til 1973 kun være blevet tale om en forøgelse af trækprocenten med gennemsnitlig godt ½ pct. i stedet for de i alt 3, som hr. Poul Schlüter henfører til de to nye sociale ordninger.

Den afgørende skattepolitiske ændring ved disse nye ordninger er således ikke så meget nogen forøgelse af det samlede skatetryk, den er i hvert fald begrænset som en ændret fordeling af de samlede kontingenter, bidrag og skatter. Kontingenter til sygekasserne og de faste bidrag til dagpengeordningen repræsenterer de gammeldags kopskatter, kan man sige, som fremover bliver afløst af finansieringsbidrag, der stiger med stigende indkomst. Den nye finansieringsordning stemmer derfor bedre overens med regeringens fordelingspolitiske holdning.

Det fremgår videre af hr. Poul Schlüters begrundelse for spørgsmålet, at han regner med en forøgelse af trækprocenten med indtil 2 som følge af øget kommunal aktivitet. Selv om regeringens forhandlinger med de kommunale organisationer endnu ikke er ført til ende, tør jeg sige, at vi ikke forudser en sådan udvikling. Jeg regner da med, at det forestående budgetsamarbejde mellem staten og kommunerne, der indgår som et betydningsfuldt led i den langsigtede sparepolitik, vil resultere i, at de kommunale budgetter udarbejdes efter en tilbageholdende linje. Samtidig vil regeringens forslag om den ændrede afregning af kommunernes tilgodehavende vedrørende kilde-skatten forstærke kommunernes incitament til at ramme det rigtige niveau for deres indkomstgrundlag, hvilket i sig selv vil trække de kommunale udskrivningsprocenter nedad i forhold til 1972 og de forudgå-